

[Ellinger.]

ning ud til en Hovedgade, at skaffe Bygningen et monumentalt Udseende.

Jeg kan ganske slutte mig til den ærede sidste Taler, naar han udtalte et Haab med Hensyn til den Fart, med hvilken Arbejdet skulde fremmes. Ogsaa jeg hørte med Glæde Ministerens Udtalelse om, at man vilde søge at fremme dette Byggearbejde i saa høj Grad som muligt. Jeg var noget ked af, at Venstres ærede Ordfører holdt igen paa dette Punkt og mente, at man nu alligevel ikke skulde gaa for hurtigt frem, men tage Hensyn til Skatteyderne. Dette Hensyn til Skatteyderne skal man jo altid tage, og naar man betoner det overfor Ministerens Udtalelse, maa det være Udtryk for et Haab om, at det alligevel ikke kommer til at gaa saa forfærdelig hurtigt. Det beror nu hverken paa Ministeren eller paa det ærede Medlem, det beror i Virkeligheden paa Rigsdagens to Afdelinger, som skal give Bevillingerne paa Finansloven, og jeg tror, jeg paa Forhaand fra vor Side kan tilsiige Villighed til at gaa med til saadanne Bevillinger, at det er muligt at gennemføre Sagen saa hurtigt, som den kan gennemføres.

Ved den Løsning, som nu er vedtaget i Folketinget, er der opnaaet det store Gode, at det ikke, saaledes som det en Tid lang saa ud til, bliver Ministeriets Parti og dets Støtteparti, som gennemfører denne Sag, fordi de har Flertal i de to Ting, men at ogsaa det mest virksomme Støtteparti, Ministeriet har, nemlig Socialdemokratiet, kommer med, selv om dette kommer til at koste Staten mange Penge, hvad vi er paa det rene med. Det er meget glædeligt, at dette Støtteparti er kommet med. Det er jo ikke saa lang Tid siden, at det reddede Ministeriets Liv i Spørgsmaalet om aktiv Erhvervsstøtte, og nu kan det tillige have den Glæde ved at være med til dette stolte Foretagende at redde særlig den højtærede Undervisningsministers Liv, hvilket Liv jo var sat ind paa denne Sag. Det er jo godt, at saadanne store Spørgsmaal løses med Tilslutning fra saa mange Sider som muligt, og vi kan kun glæde os derover.

Overfor al den Tale, der har været om, at man ved den og den Plan gik imod Bidragydernes Ønsker, vil jeg sige, at vi Bidragydere, naar vi ikke har taget Forbehold, da vi ydede vort Bidrag, ikke har noget som helst Krav paa, at en bestemt Løsning gennemføres; det maa man overlade til den bevillende Myndighed, og det sker altsaa ogsaa.

Det ærede 7de landstingsvalgte Medlem mente, at denne Sag maatte henvises til Ud-

valgsbehandling paa Grund af dens store Omfang. Der er jo ingen, som modsætter sig Udvalgsbehandling af nogen Sag, naar Ønske derom udtales af et Parti, men jeg vil dog bemærke, at denne Sag ikke alene er godt gennemdrøftet i Folketinget, men vi har utvivlsomt ogsaa i alle Partier haft saa rig Lejlighed til at drøfte den i alle Enkeltheder, at den egentlig for os 15, der kommer ind i et saadant Udvalg, i Forvejen er klar. Der er intet Menneske, som tænker paa hverken at ændre Forslaget eller i Betænkningen at tage Afstand fra noget som helst, og naar Stillingen er saaledes, synes jeg, at man egentlig godt kunde lade denne Sag gaa igennem uden Udvalgsbehandling. Sikkert er det jo, at den gaar igennem, naar den har saa stærk Tilslutning fra alle Sider, og fra vor Side ser vi altsaa gerne Spørgsmaalet løst i indeværende Rigsdagssamling.

Johanne Rambusch: Den Sag, som vi her har til Behandling, gaar ud paa at skaffe en god Løsning paa et Spørgsmaal, der har været for i den danske Rigsdag i over to Menneskealdre. Den gaar ud paa at skaffe den skønneste og solideste Ramme om de store Skatte, som udgør vort Nationalmuseum og vort Folkemuseum, og som i saa mange Aar har været opmagasineret paa en alt andet end betryggende Maade. Disse Skatte er jo i Virkeligheden det danske Folks Historie i Billeder. Det er ikke Krigshistorien, som man saa tit ser afbildet i vævede og malede Tapeter paa vore Slotte. Det er heller ikke Kongernes Historie, som vi ogsaa ser der, men det er selve det danske Folks Historie lige fra den graa Oldtid og langt op imod Nutiden. De viser os de første Redskaber, vore Forfædre brugte i det daglige Liv. De viser os Oldtidens Dragter og Husgeraad. De viser os de Skibe, som vore Forfædre drog ud med. Vi har en Skat der, som er ubetalelig og uerstattelig, og som vi derfor har Forpligtelse til at lade gaa uformindsket i Arv til vore Efterkommere, saa at ogsaa de kan faa at vide, hvorledes vore Forfædre, de Mænd og Kvinder, som lagde den første Grund til Danmarks Kultur, levede og virkede. Disse Skatte er gravet op af vore Tørvemoser, af den danske Muldjord, og fundet i Køkkenmøddinger og Gravkamre, og det danske Folk har Ansvaret for, at de ikke ødelægges af Ild, Vand, Møl eller Rust.

Der er her i Landstinget blevet berørt et Spørgsmaal, som man ogsaa har været inde paa i Folketinget under denne Sags Behandling. Det angaar Provis-